

лжчи по земната пжтека,
а над челото си — звезда.
И грейна огнена сияйна
над него Мисжлта — звезда: —
утеха в мжката безкрайна,
сестра при радост и беда. . .

Преплитат се пжтеки смжтни,
реве пустинен ураган
и в него страховито тжтче
плачжт на идол развенчан.
Но боджр Человекжт броди
и смело тайните чете, —
звездата го крепи и води,
звездата грее и расте.
А колко много черни братя
посрещнаха я с гнев и злжч,
закрили своите обятия
за нейния рубинен лжч!
Един ли тук изви десница,
замервайки я с кал и пржст,
веднаж ли чиста кат девица
биде разпжната на кржст?
Но кой от призраците нощни
лика ѝ светжл засени?
Не греј ли ярка и разкошна
през мраз и черни тжмнини?

Когато в шумните площади,
изправил старческа глава,
Сократ призва сжрцата млади
и в огнените му слова

